SAYI : 17
Fiyatı: 100 kr.
ÇARŞAMBA GÜNLERİ ÇIKAR
16 NİSAN 1975
Adres : P.K. 68
ZONGULDAK

İŞÇİ DAVASI

«İşçilerin kendileri, aydınlar için yazılmış olan herşeyi okumak ve daha çok okumak istemektedirler ve işçilere fabrika şartları hakkında birkaç söz söylemenin, herkesçe bilinen şeyleri tekrarlayıp durmanın yeterli olduğuna inananlar sadece birkaç (zavallı) aydındır.»

HAFTALIK EKONOMİ VE POLİTİKA GAZETESİ

Demirel tekrar Başbakan oldu.

Baş hedefi işçi sınıfının mücadelesini önlemek olan

DEMİREL HÜKÜMETİ NE YAPACAK

Hükümet programının özelliği

- Milliyetçi Cephe işçi sınıfının politik mücadelesini baş hedef almıştır.
- Program orta ve küçük sermayedarların -özellikle tarım işletmecilerinin ve toprak sahiplerinin- çıkarlarını savunmaktadır
- Demirel çalışanlara bazı ekonomik ve sosyal tavizler vaad ederek onların desteğini almak istemektedir
- Demirel hükümetinin programı CHP-MSP hükümet programından farksızdır

Program için ne dediler

MEMDUH ÜREYEN (Türkiye Esnaf ve Sanatkârlar Konfederasyonu Genel Başkan Vekili) «Hükümet programında esnaf ve sanatkâr sorunlarına önemle yer verilmiş olması camiamızda memnuniyet uyandırmıştır. Hükümetimizi orta sınıflar adına desteklediğimizi bildiririz.»

İLHAN LÖK (Türkiye Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası Genel Sekreteri) «Yeni hükümetin programı, işçi işveren ilişkileri açısından bundan önceki hükümet programlarından değişik değildir.»

GÜNAY ÇELİKKOL (Hava - İş Sendikası Genel Sekreteri) «Hükümetin çalışanlarla ilgili vaadlerini gerçekleştirebileceğinden şüphe etmekteyiz.»

HÜSEYİN AKKAYA (Çimse - İş Sendikası İstanbul Şb. Başkanı) «Bu hükümetin işçi sorunlarına köklü değişiklik getireceğini sanmıyorum. Bu hükümetten ümitli değilim.»

SEMİH BALCIOĞLU (TGS Genel Başkanı) «Hükümet programını bir vaadler programı olarak değerlendirmek doğru olur. Çalışanlara vaadettiği hakların bir kısmı daha önce Ecevit Hükümeti tarafından ortaya atılmıştı. İşverenler için de önemli vaadlerde bulunuyorlar. Bu büyük vaadlerin karşılığı nereden temin edilecek belli değil. Tek çıkar yol olan kâğıt para basımı dolayısıyle enflasyon ise işçiler ve dar gelirliler için daha yoksullaşmaya yol açacaktır. Liderlerini yakından tanıdığımız 4 partinin uzun süre hükümet etmelerini ve programını uygulamalarını olanaksız görüyoruz.»

CELAL KÜÇÜK (Lastik - İş Sendikası Genel Sekreteri) «Sağcı olduklarını defalarca vurgulayan ve dolayısıyle «sermaye» cephesinin çıkarlarını savunmak ve geliştirmek üzere bir araya gelen siyasi partilerce hazırlanan çelişkili programın işçi ve emekçi sınıflarımızın çıkarlarına dönük olması beklenemez.»

İHSAN YELKEN (Teksif Sendikası Bakırköy Şb. Başkanı) «Hükümet programını işçi açısından tatmin edici bulmadım.»

ÜNAL ZEREN (Basın - İş Sendikası Eğitim Sekreteri) «Bu hükümet programı, işçi oylarını almak amacıyla hazırlanmış bir programdır. Bu program, işçi ve öteki halk tabakalarının sorunlarına bir çözüm getirmeyecektir. Aslında sermayeden yana çalışacak bir hükümetin programıdır.»

Hükümet programı neyi amaçlıyor

Demirel Hükümetinin programı, «İŞÇİ DAVASI» nın bu iktidar hakkında daha önce yazdıklarını doğrulamıştır. AP, MSP, CGP ve MHP den oluşan «Milliyetçi Cephe» iktidarının programı, orta ve küçük sermayedarlara beklenen önemi vermiştir. Özellikle tarım sermayedarları, toprak sahipleri bu programda geniş ölçüde yer elde etmişlerdir.

Toprak sahiplerine zirai kredilerin artırılması, tarıma yönelik sanayie ağırlık verilmesi, Demirel iktidarının egemen sınıflar arasındaki pay mücadelesinde tarım sermayesine, Anadolunun orta ve küçük sermayedarlarına önemli tavizler verdiğini göstermektedir. Bu durum, daha önce de belirttiğimiz gibi, dört sermaye partisinin oluşturduğu ittifakın normal sonucudur. Ayrıca Demirel, bu vesileyle, kasaba eşrafını ve küçük sanayicileri tekrar kazanarak kitle desteğini genişletmek istemektedir.

Hükümet programının en önemli özelliği ise, işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketine açıktan açığa karşı oluşudur. Ancak Demirel, iktidara gelebilmek için işçi sınıfının dikkate alınması gereken bir güç olduğunu da kabul etmek zorunda kalmıştır. Hükümet programında işçi sınıfına yönelik bir kısım sosyal ve ekonomik vaadlerde bulunması bundan dolayıdır. İşte Demirel programını CHP - MSP programıyla aynılaştıran temel neden budur.

Demirel'in Ecevit hükümeti programından esinlenmesi, bu kadarla kalmamaktadır. Demirel, Ecevit'in ünlü «Halk Sektörünü» de «Kalkınma Şirketleri» adı altında programına almıştır. Ecevit'in Halk Sektörü ile yapmak istediği, küçük tasarrufları bir araya getirip büyük işletmeler kurulması, Demirel programında «Kalkınma Şirketleri» adını almıştır.

Demirel'in, CHP programından bu kadar geniş ölçüde yararlanmak istemesi iki şeyi göstermektedir: Birincisi, artık AP de çalışan yığınlara, özellikle işçi sınıfına bir kısım ekonomik ve sosyal tavizler vermeden sermaye düzeninin sürdürülmesine imkân olmadığını kabul etmek zorunda kalmıştır. İkincisi, Demirel Ecevit'ten esinlenmekle, Ecevit'in sosyal olarak gerisinde kaldığını göstermiştir. Demirel bu kadar lâfına rağmen, Ecevit'ten değişik bir programla ortaya çıkamamıştır.

ŞİMDİ NE OLACAK

Bu özellikleri taşıyan bir hükümet programı ile Demirel ne yapacak? Bu kadar bol vaadin kısa vadede yerine getirilemiyeceği bir yana, Demirel de hepsini yerine getireyim diye can atmayacaktır. Demirel, kısa iktidar döneminde, programının, kendisine politik kazançlar sağlayacak bölümlerini uygulamaya çalışacaktır. Örneğin; kıdem tazminatının 30 güne çıkarılması, ithalât yoluyla darlığı çekilen maddelerin nisbi bollaştırılması vs. Bu uygulamaların, kendisinin seçim şansını artıracağını ummaktadır. Bu durum, Demirel Hükümetinin bir erken seçimi öngördüğünü de göstermektedir.

Kaldı ki, hükümet programının bugünkü durumu, Demirel'i esasen kısa dönemde seçime zorlayacaktır. Çünkü, orta ve küçük sermayeye uzun vadeli tavizlerin verilmesi, esasen AP'den CHP'ye doğru kaymaya başlayan yerli ve yabancı büyük sermayeyi Demirel'den daha da uzaklaştıracaktır. Bu nedenle Demirel yüksek taban fiyatı politikası, zirai kredilerin yükseltilmesi gibi kır kesiminin kısa vadeli taleplerini yerine getirip, bu kesimde etkili olan DP ve MSP'nin oy tabanını kazandıktan sonra ittifakını bozmak yolunu seçecektir.

işçi davası

HÜKÜMET PROGRAMI

1 — Komünizme ve her türlü anarşiye karşı etkili şekilde mücadele edilecek.
2 — Anayasanın teminatı altındaki bütün temel hürriyetlere saygılı olunacak. Meşru nizamın korunmasında kararlı olunacak.
3 — TRT'nin «bölücü» yayın yapmasına imkân verilmeyecek.
4 — Eğitim «milli» olacak. Ahlâk dersleri din adamları tarafından verilecek.
5 — Kâr ortaklığını da içine alan bir sermaye piyasası kanunu çıkarılacak.
6 — Köy hizmetlerinde köylüye yüklenen katılma payları kaldırılacak. Köylüyü afetlere karşı koruyacak tarım sigortası geliştirilip yaygınlaştırılacak.
7 — Köylüye teşvik ve destek uygulanacak, zirai krediler artırılacak.
8 — Sanayii teşvik kanunu çıkarılacak. Devlet Sanayi ve İşçi Yatırım Bankası kurulacak. Tarıma dayalı sanayi geliştirilecek. İşçiler yatırımlara hissedar edilecek.
9 — Sanayi gelişmesi, milli harp sanayii doğrultusunda olacak.
10 — Sanayileşme hareketlerine halkın katkısı sağlanmak için Özel kuruluş esaslarına sahip «Kalkınma Şirketleri» kurulacak.
11 — Seçim ittifakı kanunlaştırılacak. Seçmen yaşı 18'e inecek. Yurt dışındaki yurttaşların seçime katılma imkânı sağlanacak.
12 — Enflasyonla etkili şekilde mücadele edilecek. Spekülatif kazançlar önlenecek. Yokluk ve darlık yaratanlarla etkili mücadele edilecek.
13 — Düşük gelirlilerin vergi yükü azaltılacak. Emekli işçilerin durumu düzeltilecek. Genel sağlık sigortası çıkarılacak. Çalışan kadınlar istedikleri taktirde 20 yılda emekli olabilecek.
14 — ABD'nin Türkiye'ye karşı uyguladığı hasmane tavır değişmezse, ikili savunma anlaşmaları gözden geçirilecek.
15 — Kıbrıs'da iki bölgeli federatif sistemin uygulanması savunulacak.
16 — Haşhaş ekimine daha önce alınmış kararlar doğrultusunda devam edilecek.
17 — Küçük esnaf defter tutmaktan kurtarılacak.

Sendikamı aldı, işveren mi verdi?

Tekstilde sözleşme imzalandı

• Kendi isteği ile işten ayrılan işçi kıdem tazminatı alacak

Beş ay süren bir anlaşmazlıktan sonra tekstil işkolunda anlaşma sağlandı. İki büyük sendika 6 ve 8 nisan tarihlerinde peşpeşe sözleşme imzaladı. Uzun süredir kamu oyunu meşgul eden, işçi ve işveren sendikalarının karşılıklı olarak grev ve lokavt ilan etmelerine yol açan, hatta sıkıyönetimin de müdahalesiyle karşılaşılan bu anlaşmazlık birdenbire nasıl sona erdi? Tekstil olayını gelişimi içinde incelediğimizde anlaşmada işverenlerin ağır bastığını görüyoruz. Bizi bu sonuca vardıran nedenleri şöylece sıralayabiliriz :

— Sözleşmeler ile işçilere yüzde 79 oranında zam yapıldığı açıklanmıştır. Oysa işverenler beş ay önce yüzde 76 oranında zam yapmayı kabul ettiklerini bildirmişlerdi. Aradaki farkın çok küçük olması beş aylık gecikmeye değmediğini gösteriyor.

— İşverenlerin iki sendika ile yaptıkları sözleşmeler hemen hemen aynı hükümleri taşıyor. Bu durum işverenlerin dediğinin daha çok olduğunu gösteriyor. Yalnız burada bir noktaya dikkat etmek gerekir. Teksif sendikası ayrıca, kendi isteği ile işinden ayrılan işçiler için de 25 günlük kıdem tazminatı hakkı kazanmıştır. Türkiye'deki bütün sendikalar bu hakkı kazanmak için mücadele etmelidirler.

— Sözleşmeler ile alındığı söylenen zamların o kadar yüksek olmadığı anlaşılıyor. Bir kere tekstil işkolunda ücretler çok düşük olduğu için yüksek oran fazla bir değer taşımıyor. İkinci olarak işverenler bu arada çok sayıda işçiyi işten çıkardılar. Böylece yeni işçileri zamsız olarak ve düşük ücretle çalıştırma yolunu buldular.

— İşverenlerin dize gelmesinin söz konusu olmadığını gösteren bir önemli delil de işçi sendikası yöneticilerinin işverenlerin peşinde koşarak görüşme isteğinde bulunmalarıdır.

NEDEN BÖYLE OLDU?

Tekstil anlaşmazlığının böyle sonuçlanmasının nedenlerini şu şekilde sıralayabiliriz :

★ Tekstil sanayiinde işverenler güçlü ve örgütlüdür. İşçi sendikaları ise zayıf ve dağınıktır. Sendika yöneticilerinin çoğu tabanından kopuktur. Kendilerini işçi sınıfının mücadelesine vermeyen sendikacılar çoğunluktadır. Lâfa geldi mi devrimcilik mangalında kül bırakmayan bazıları ise, iş yapmaya sıra geldimi kaytarmaktadırlar. En önemlisi işçi sendikası yöneticileri işverenlere temelden karşı olmayıp sadece işçilere bir takım haklar verilmesini yeterli bulurlar. Bu halleriyle çoğunluğu sınıf bilincinden uzaktırlar. Sendikacılar arasında tutulmuş, satılmış sermayedar sınıf ajanları da vardır.

★ Tekstildeki anlaşmazlıkta dünyadaki tekstil krizinin Türkiye'yi etkilemesinin de payı olduğunu daha önce belirtmiştik. Şu sıralar Türkiye tekstil sanayisinde sağlanan nispi bir ferahlama anlaşma imkânını doğurmuştur. Daha önceki sayılarımızda da bildirdiğimiz gibi tekstilciler ihracatta % 25 oranında bir vergi iadesi elde etmişlerdi. Bunun yanında Avrupa ortak pazarının (özellikle İngilterenin) koydukları ithalât kısıtlamalarını kaldırmaları da tekstilciler için yeni imkânlar açmıştır. Ayrıca tekstil işverenleri kısa süren bunalımları da atlatabilecek güçtedirler. Ankara Ticaret Odası tarafından yapılan bir araştırmaya göre, tekstil sanayii işlenmeyen kapasitesi olmayan tek sanayi koludur. Yani tam kapasite ile çalışmaktadır. Tekstilde işgücünün ucuz olması yanında devletin teşvik imkânlarından en fazla yararlanan sanayi kolu olması tekstil sanayiinin kısa sürede çökmeyeceğini gösterir. Kısaca ifade edersek durumlarının kötüleşmesi karşısında anlaşmazlığı devam ettirmeyi yararlı gören tekstilciler, durumlarını biraz iyileştirme fırsatı bulunca anlaşmazlığa son verme yolunu seçmişlerdir.

Sonuç olarak, işverenler ekonomik ve politik gücü ile bu aşamada baskın çıkmıştır. Ancak her şeyin işverenlerin istediği gibi olduğunu söylemek de yanlış olur. İşçiler için yetersiz de olsa bu sözleşmeler işverenlere bazı yükler getirmiştir. Ayrıca bu sözleşme mücadelesi sırasında işverenler arasında bazı konularda çelişkiler de çıkmıştır. Misal olarak, Bursa ve Adana bölgesindeki tekstilciler toplu lokavt uygulamasını yerinde bulmamışlardır.

İşçi sınıfı işverenlere karşı yürüttüğü ekonomik mücadeleyi başarıya ulaştırmak için örgütlü ve bilinçli hareket etmek zorundadır. Bütün işkollarında işçilerin birliği sağlanmalıdır. Bir yandan bütün işçilerin sendikalı olması için çaba gösterilirken diğer yandan bir iş kolunda mevcut bütün sendikaların birlikte hareket etmesi için çalışılmalıdır. İşçiler kendi aralarında ne kadar kararlı beraberlik kurarlarsa, işverenlere karşı o kadar güçlü bir şekilde karşı koyarlar.

Sermaye sahipleri sınıfı kendi çıkarlarının bilincindedir. İşçileri sömürü ve baskı altında tutabilmek için siyasi olarak örgütlenmiştir. İşçiler de kendi sınıf çıkarlarını korumak için siyasi örgütlenmeye önem vermelidir. Sermaye sahiplerine karşı verilen mücadelenin can alıcı noktası siyasi mücadeledir. İşçi sınıfının zaferi ekonomik ve politik mücadelesini tutarlı olarak yürütebilmesine bağlıdır.

Tekstil Sendika Başkanı Rıza Güven, toplu sözleşme görüşmelerinin yeniden başlaması için İşverenler Sendikası Başkanı Halit Narin ile gizlice görüşmüştür. Resim, Divan Otelindeki bu görüşmeyi tesbit etmektedir.

Resimde Elektro Metal işçileri, grevin birinci yılını doldurması dolayısıyla düzenledikleri toplantıda görülüyorlar.

Elektro Metal grevi bir yılını doldurdu

İstanbul - Silahtar'daki Elektro Metal işyerinde 582 işçinin uyguladığı grev, 5 nisan 1975'te tam bir yılını doldurmuştur. Grevci işçiler Disk'e bağlı Maden - İş sendikası üyesidirler.

İşverenle sendika arasındaki anlaşmazlık ücret zamları ile kıdem tazminatı konusunda olmuştur. Bir ara anlaşma söz konusu olmuşsa da işçiler hızlı fiyat artışları karşısında isteklerini de arttırmışlardır.

Madeni Eşya İşverenleri Sendikası üyesi olan patronun, aynı işkolunda 8 fabrikası daha vardır. Ayrıca, Elektro Metal'deki grevde işveren, heray için işverenler sendikasından 600 bin lira almaktadır. Maden - İş sendikası bir yıl boyunca işçilerine 7 milyon lira ödemiştir.

5 nisandaki yıldönümünde bir toplantı düzenleyen işçiler, mücadeleye devam edeceklerini açıklamışlardır. Toplantıya birçok fabrikadan işçiler ve temsilcilerle bazı kuruluşlar da katılmışlardır.

Bu grev, sendikaların işkolu seviyesinde toplu sözleşme yapmaya ağırlık vermeleri gereğini göstermektedir. İşkolu seviyesinde yürütülen toplu sözleşmede işveren kesimi bu kadar uzun süreli direnme gücünü kendinde bulamıyacaktır. Yine aynı nedenle sendikalar dayanışma grevine önem vermeli ve bunun yasalaşması için mücadele etmelidirler. Böyle bir durumda aynı işverenin diğer işyerlerinde işçilerin greve gitmesi, işverenin elini kolunu bağlayacaktır.

Referandum yayılıyor

Bursa'da Referandumu Maden - iş kazandı

1975'in ilk aylarında işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin yükseldiği görülmektedir. Hızlı fiyat artışları geçim şartlarını güçleştirdikçe işçilerin ekonomik talepleri de artmaktadır. Bu durumda işçiler, ya sendikalarını zorlamakta yada aynı işyerindeki sarı sendikaları terkederek daha tutarlı sendikaları tercih etmektedirler. 1975 başlarında yaygın sendikal mücadele sergilenmesinin nedeni budur. Gittikçe artan sayıda referandum uygulaması da bunu kanıtlamaktadır.

Bugün referandum yasalaşmış değildir ama, işçi tabanının zorlaması ile fiilen uygulanır duruma gelmiştir. Referandumun sonuçları genellikle sarı sendikaların tasfiyesini getirmektedir. Son yapılan referandum uygulamalarında Beko Teknik işyerinde, Türk Demir Döküm Radyatör fabrikasında, Presiz Metal İmalât sanayiinde, Unilever Vita sanayiinde sarı sendikalar tasfiye edilmiştir. Unileverde referandumu Disk'e bağlı Gıda - İş sendikası, diğer işyerlerinde de yine Disk'e bağlı Maden - İş sendikası kazanmıştır.

Geçtiğimiz günlerde, Bursa'da otomobil sanayiinde çalışan 5 bin işçiyi kapsayan referandum uygulaması sarı sendikaların yenilgisini sergileyen en son örnektir. Buradaki Mako, Tofaş, Renault fabrikalarında yapılan referanduma Disk'e bağlı Maden - İş, Türk - İş'e bağlı Metal - İş ve bağımsız Çağdaş Metal İş sendikaları katılmıştır. Oylama sonucu üç işyerinde de Maden - İş sendikası kazanmıştır.

Referandum, işçilerin sendika seçme hakkını gerçekten kullanabilmeleri ve sendika yöneticilerini tabanlarına daha fazla yaklaşmaya zorlaması açısından önem taşımaktadır.

Northern işçileri isteklerini işverene kabul ettirdiler

Northern Elektrik Fabrikasında sendika seçme hakkı için işçilerin başlattığı direniş sona ermiş ve işçiler isteklerini işverene kabul ettirmişlerdir.

Şubat ayı içinde bağlı bulundukları sendikadan topluca istifa ederek Maden - İş'e geçen işçilere işveren baskı yapmaya yönelmiştir. Bu amaçla sendika temsilcisi 5 işçiyi işten atmıştır. Bunun üzerine fabrikada çalışan bin kadar işçi direnişe geçmiştir.

İşverenin daveti üzerine fabrikaya gelen polis, birçok işçiyi gözaltına alarak yıldırmak istemiştir. Ancak işçiler kararlı bir şekilde direnişe devam etmişler ve kendi seçtikleri sendikayı işverene de kabul ettirmişlerdir. 5 sendika temsilcisi dışında işten atılan 15 kadar işçinin yeniden işe girmesi de sağlanmıştır.

KAPİTALİST TOPLUMLARDA İŞÇİLERİ BEKLEYEN TEHLİKE: İŞSİZLİK

Kapitalist sanayi ülkelerinde işsiz sayısı büyük bir hızla artıyor

İş güvenliliği ücret artışlarından daha önemlidir

Devlet Planlama Teşkilâtı'nın yaptığı araştırmaya göre, Türkiye'de, tarım dışında çalışanların sayısı 5 milyon 250 bindir. Toplam işsiz sayısı ise 1 milyon 740 bindir. Bu rakama gizli işsiz durumunda bulunanlar dahil değildir.

Özellikle, özel sektörde, sermayedarlar, işsizliği, çalışanlar üzerinde bir baskı aracı olarak kullanmaktadırlar. Sendikaların ve işçilerin ücret arttırılması taleplerine karşı «Her gün kapımıza yüzlerce kişi iş için başvurmaktayken, sizin ücret artışı istemeye hakkınız yok» demektedirler. Ayrıca çalışanları «işten çıkarmakla» tehdit ederek daha yoğun çalışmaya zorlamaktadırlar. İşçilere karşı, işsizleri bir silah olarak kullanmaktadırlar.

Kapitalizmin olduğu her yerde ve zamanda işsizlik olacaktır. Kapitalist sistem içinde işsizliği tam olarak önlemenin yolu yoktur. Ancak, bu sistem içinde kaldıkça, işsizliğin zararlarını biraz olsun hafifletmek için yapılacak mücadele vardır. Ve bu mücadele öncelikle sendikalar tarafından yürütülür.

Sendikalar hem mevcut iş kanununda işçi aleyhine olan maddelerin değiştirilmesi için siyasi iktidara karşı demokratik mücadele yapmalı hem de toplu sözleşmelerle iş güvenliğini sağlayıcı haklar elde etmek için işveren patronlara karşı ekonomik mücadele yürütmelidirler. İçinde bulunduğumuz bunalım döneminde, sendikalar mücadelenin asıl ağırlığını bu konuya vermelidirler. Bugün işde kalmak, çalışabilmek, ücret artışından daha önemli bir durum almıştır. İş güvenliği sağlanmadan kazanılan ücret artışının hiç bir garantisi yoktur. Yarın, işveren, bu kadar ücret ödememek için işçileri işten atmaktan kaçınmıyacaktır. Asıl olan ücret artışıyla birlikte iş güvenliğinin sağlanmasıdır.

İş akdinin, işveren tarafından tek taraflı olarak fesih edilmesine imkân veren kanun maddeleri mutlaka değiştirilmelidir. İş akdine son verme yetkisi «disiplin kurulları» na ait olmalıdır. Bu kurullarda bir tane işyeri işçi temsilcisi, bir tane işveren temsilcisi ve bir tane de sendika temsilcisi bulunmalıdır. Bugün, bir çok işyerinde olduğu gibi, işveren temsilcilerinin çoğunlukta olduğu disiplin kurulları sadece göstermeliktir.

İkinci olarak, mahkemelerin, haksız olarak iş akdi fesih edilen işçinin, tekrar işine iadesine karar verebilmesine imkân verecek şekilde kanun değişikliği yapılmalıdır.

İşverenler, tazminat ödemekten kurtulmak için yeni bir yol buldular. İşçiyi, işten atmıyorlar. Ancak işçiye öyle muamele yapıyorlarki onu canından bezdiriyorlar. Kendiliğinden işten ayrılmasını sağlıyorlar. Böylece tazminat ödemekten kurtuluyorlar. Bunun önüne geçmek için, işçi kendiliğinden işten ayrılmış olsa bile, ihbar ve kıdem tazminatı alabilmelidir. Son yapılan Tekstil sözleşmesinde böyle bir hak kazanılmıştır. Bütün sendikalar bu hakkı kazanmak için mücadele etmelidirler.

İŞSİZLİK SİGORTASI

İşsizliğin tahriplerini hafifletebilmek için «işsizlik sigortası» kurulması zorunludur. Ancak bu sigortanın bütün pirimi —iş kazası sigortasında olduğu gibi— sadece işveren tarafından verilmelidir. İşçiyi şu veya bu sebepten işten atan ve istediği zaman tekrar kullanmak için elinin altında bulunduran sermayedarlar bunun masrafına katlanmak zorundadırlar. Bu sebepten işsizlik sigortası piriminin sadece işveren tarafından ödenmesi en doğal bir durumdur.

İŞÇİLER VE İŞSİZLER ORTAK MÜCADELE ETMELİDİRLER

Sendikalar, işçiler ve işsizler arasındaki rekabete son vermek için çalışanların ve işsizlerin mücadelesini örgütlemelidirler. Çalışan işçi ordusu ile çalışmıyan yedek işçi ordusunu karşı karşıya getirecek kapitalist oyunlarına meydan vermemek gerekir. Mutlaka ortak mücadele yürütmek gerekir. Bunu sağlamak için sendikalar, işsizlerin sorunlarına sahip çıkmalı, onların mücadelelerini yönlendirmeli ve örgütlemelidirler. İşsizlerin de sendika üyesi olmasını sağlıyacak tüzük ve kanun değişikleri için mücadele etmelidirler.

- İşsizlerin sayısı bu yıl Ortak Pazar'da 4,5 milyonu Amerika'da 8 milyonu buldu
- Batı Avrupa'da işsiz sayısı bir yılda yüzde 42 lik bir artış gösterdi

Kapitalist ülkelerde ekonomik kriz şiddetini gittikçe arttırmakta, işsizler sayısı tahminlerin de üstüne çıkmaktadır. AVRUPA EKONOMİK TOPLULUĞU'ndaki işsiz sayısı son bir yıl içinde 1 milyon 250 bin artış göstermiştir. Böylece toplam işsiz sayısı 4.5 milyonu bulmuştur.

Kapitalist ülkelerde ve Türkiye'deki işsizlik, çalışan nüfusa göre aşağıdaki oranları bulmuştur.

ÜLKE	YÜZDE
AMERİKA	8.7
ALMANYA	5.2
İNGİLTERE	3.5
KANADA	7
DANİMARKA	14.1
İRLANDA	8.3
BELÇİKA	5.9
İTALYA	5.3
TÜRKİYE	12

Batılı iktisatçıların yaptıkları yorumlara göre, kapitalist dünyanın içinde bulunduğu ekonomik kriz zaman geçtikçe daha da şiddetlenecektir. Hatta 1929'daki büyük buhranın boyutlarına ulaşacaktır. Yorumu yapanlar, «ham madde fiyatlarını düşürüp sanayi ürünleri fiyatlarını yükselterek» batılı sanayi ülkelerinin bu krizi yarattıklarını, ancak ekonomik bunalımın asıl ağırlığının az gelişmiş ülkelerin sırtına bineceğini ileri sürmektedirler.

AMERİKA'DA İŞSİZLİK BÜYÜK BİR HIZLA ARTIYOR.

İşsizlikten en çok etkilenenler, sanayi işçileri içindeki genç işçiler ve zenci işçiler

Amerika'da işsizliğin Mart ayı içinde hızla arttığı ve toplam işsiz sayısının 8 milyona yükselerek, 1941 yılından beri en yüksek düzeyine ulaştığı Çalışma Bakanlığı tarafından açıklanmıştır. Zencilerin işsizlik oranı ise her zaman olduğu gibi beyazlardan çok daha yüksek olmuştur.

ALMANYA'DA İŞSİZLER ARASINDA EN ZOR DURUMDA OLANLAR TÜRKİYE'Lİ İŞÇİLER

Almanya'daki işsiz sayısı Şubat ayında 1 milyon 183 bindir. Bunun çalışan nüfusa oranı yüzde 5.2 dir. Ancak Mart ayında bir miktar düşme olmuştur. Alman işçileri arasında işsiz sayısı azalırken, ülkedeki yabancı uyruklu işsiz sayısında bir artış görülmektedir. Yabancı işçiler arasındaki işsizlik oranı yüzde 7.4'e yükselmiştir. Türkiye'li işsizlerin sayısı ise 54 bindir.

TÜRKİYE'DE YATIRIMLAR GERÇEKLEŞSE BİLE İŞSİZ SAYISI 1975 YILINDA 1 MİLYON 740 BİN KİŞİYE YÜKSELECEK

Devlet Planlama Teşkilâtının hazırladığı araştırmada 1975 yılında işsizler ordusuna 330 bin kişinin daha katılacağı ve yurt dışına Libya dahil en fazla 20 bin işçinin gidebileceği belirtiliyor.

Planlama Teşkilâtı'nın araştırmasında, nüfus artış hızının yüksek olması ve köylerden şehirlere doğru hızlı bir emek göçünün bulunması nedeniyle, yatırımlar ve program hedefleri bu gerçekleşse dahi işsizler ordusuna 330 bin kişinin daha katılacağı ve toplam işsiz sayısının 1 milyon 740 bin kişiyi bulacağı belirtilmektedir. Yatırımların aksaması, plan ve program hedeflerinin zamanında uygulanmaması ve kötü hava şartlarının ortaya çıkması halinde işsiz sayısının, iki milyonu aşacağı da belirtilmektedir.

İŞSİZLİK VEYA YEDEK İŞÇİ ORDUSU

Yedek işçi ordusu, iş bulamamış veya işinden atılmış işçilerdir. Gizli işsizleri de bu orduya dahil etmek gerekir. Gizli işsiz, yılın bir kaç ayında işçi olarak çalışıp da diğer aylarında boş oturan kimsedir. Bunlara «mevsimlik işçiler» de denir. Ürünlerin toplanma zamanı pamukda, fındıkda, çayda çalışan tarım işçileri mevsimlik işçilerdir. Tarım ürünlerini işliyen ve kampanya süresince —yılın bir kaç ayı— çay ve şeker fabrikalarında çalışan işçilerde mevsimlik işçilerdir. Ayrıca yalnız yaz aylarında çalışma olanağı bulan orman işçileri de mevsimlik işçilerdir. Ve bunlar yılın ancak dörtde birinde çalışıp, geri kalan zamanda boş kaldıkları için gizli işsiz durumundadırlar. Yedek işçi ordusuna dahildirler. Yine kısa süreli çeşitli işlerde çalışan «muvakkat işçiler» de asıl olarak yedek işçi durumundadırlar.

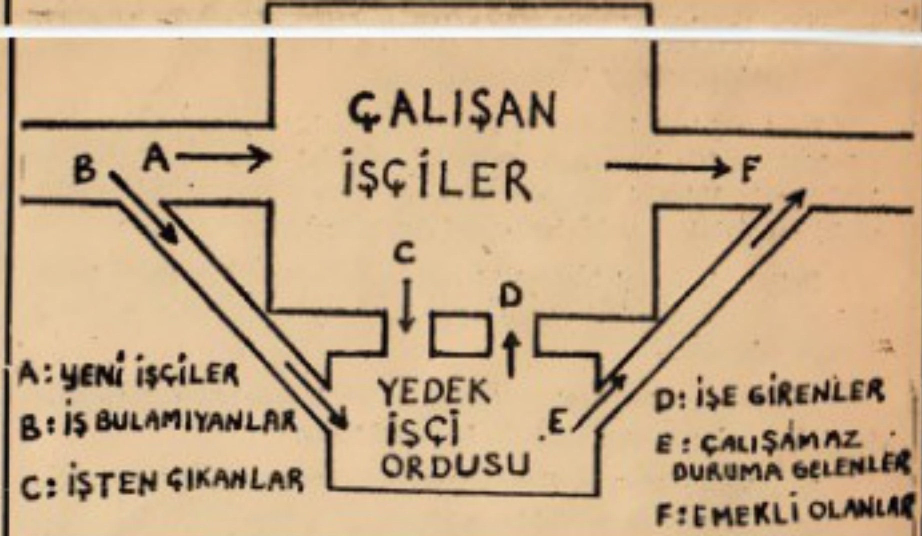
YEDEK İŞÇİ ORDUSUNUN MEYDANA GELİŞİ

Yedek işçi ordusu, temel olarak her şeyden önce makine ile işçinin yer değiştirmesinden meydana çıkar. Yer değiştirme en göze çarpan şekliyle çalışmakta olan işçilere yol verilmesi şeklinde kendini gösterir. Fabrikalarda daha gelişmiş ve otomatik makinelerin kullanılması, ayni işi daha az işçiyle yapmak imkânı sağlar. Üç ayrı makinede üç ayrı işçi çalışırken, üç makinenin işini yapan tek bir makina kullanılmaya başlanınca, bir işçi üç işçinin yapabileceğini yapar duruma gelir ve diğer iki işçiye yol verilir.

Daha gelişmiş makineler —kapitalist toplumda— sadece çalışan bir kısım işçinin işsiz kalmasına yol açmaz, aynı zamanda yeni işçilerin de iş bulmakta güçlük çekmesine sebep olur.

İşçiden tasarrufu sağlayan makinelerin üretime sokulması, sermayedarların (kapitalistlerin) ücretlerdeki yükselme eğilimine karşı verdikleri dolaylı bir karşılıktır. Makine kullanma, ücret giderlerini azaltma amacıyla olur. Bütün kapitalistlerin bu yönde davranışlarıyla işsizlik meydana gelir.

Bundan başka, kapitalist, aynı saat içinde, işçiye daha fazla iş yaptırarak daha fazla ürün elde eder ve bu sayede daha az işçi kullanır. Gittikçe artan ölçüde, hünerli (kalifiye) işçi yerine, daha az hünerli işçi kullanır. Erkek işçiler yerine kadın işçiler, yetişkin işçiler yerine çocuk ve genç işçiler kullanır. Böylece aynı miktar sermaye ile daha fazla emek satın alır. Bu durum kalifiye ve erkek işçiler arasında işsizliğin doğmasına sebep olur.

Yedek işçi ordusunun meydana gelişini bir şemayla aydınlatabiliriz. «Çalışan işçiler» gurubu, bir yandan ilk defa iş bulan işçilerin akımı (A) ile, diğer yandan yedek ordudan gelen işçilerle (D) beslenir. Sanayide çalışan işçilerin işten ayrılması iki şekilde olur. Bir kısmı hastalanarak, sakatlanarak, emekli olarak üreticiliklerini kaybederler (F), diğerleri de işten atılmak (C) suretiyle yedek işçi ordusuna katılırlar. Yeni işçilerin bir kısmı da iş bulamayınca (B), yedek işçi ordusuna katılırlar. Yedek ordu içinden bazıları ise, bir süre işsiz kaldıktan sonra, iş aramaktan vazgeçerler veya çalışamıyacak duruma gelirler (E).

YEDEK İŞÇİ ORDUSU KAPİTALİZM İÇİN NİÇİN GEREKLİDİR

İşsizler her an el altında bulunan bir yedek sanayi ordusu teşkil ederler. Üstelik bunların bakım ve yetiştirilmesi için gerekli masraflar sanki kapitalist tarafından karşılanıyormuş gibi, kullanılmaları tamamen ve mutlak olarak kapitaliste ait bulunur. İşsizler, sermayenin her an kullanmasına hazır bir insan malzemesi teşkil ederler. Gerçekten, kapitalist toplumda, el altında bulunan bir insan malzemesi olmadan, kapitalist gelişme mümkün olamaz. Rahat bir şekilde faaliyet gösterebilmek için, kapitalist üretim bir yedek sanayi ordusunun varlığına ihtiyaç duyar.

İşçi sınıfının çalışmakta olan kısmının aşırı çalışması, işçi sınıfının açıkta bulunan yedek kısmını büyütür. Bu durum açıkta ve yedekte bulunan kısmın rekabet yoluyla, çalışmakta olan kısım üzerinde baskı yaratmasına sebep olur. Bu baskı, halen çalışmakta olan işçileri, sermayenin hükmü altında aşırı çalışmaya ve ona boyun eğmeye zorlar. İşçi sınıfının bir kısmının aşırı çalışması ile diğer kısmın zorla işsizliğe mahkum edilmesi kapitalist için bir zenginleşme aracıdır. Bunun tersi yani bir kısmın işsiz durumda olması sebebiyle diğer kısmın aşırı çalışmaya razı olmak durumunda kalması da bireysel kapitalistin, bir zenginleşme, zenginliğini artırma aracı haline gelir.

İşsizlik, kapitalizmin kaçınılmaz bir sonucudur. Kapitalizmin olduğu her yerde işsizlik vardır. İşsizlik kapitalist toplumun yarattığı bir dert, bu düzenin belirgin bir yetersizliğidir. Farklı bir toplumsal düzende —sosyalizmde— üretimin büyümesi, teknolojik, örgütsel ve ekonomik gelişme işçi fazlalığı yaratmaz. Bu düzen «işsizlik» diye bir durum tanımaz. Eli - ayağı tutan herkes için yeterli iş vardır..

İŞÇİ DAVASI

Sermayedar sınıfın ülke çapında yürüttüğü baskı ve yıldırma kampanyası Zonguldak'da yeni biçimlerde uygulanıyor

Anayasa madde 33 : Kimse, kendisini veya kanunun gösterdiği yakınlarını suçlandırma sonucu doğuracak beyanda bulunmaya veya bu yolda delil göstermeye zorlanamaz.

Ereğli Kömürleri İşletmesi Merkez atölyesinde işçi olarak çalışan Ömer Aydemir'e, varlığından karakolda haberdar olduğu bir olaydan dolayı polis tarafından işkence yapılmıştır. Üzerine adi bir suç yıkılarak sonra siyasi sorguya çekilen Aydemir olayının iç yüzü nedir?

1 Nisan 1975 gecesi saat 22.00 sıralarında şehrimiz genelevi kapısında adi bir zabıta vakası cereyan etmiştir. Üstünü aratmak istemeyen bir şahıs, silahını ateşliyerek iki kişiyi hafif surette yaralamıştır. Fail ilk anda yakalanmış ise de, kendisini tutanların elinden kurtulmayı başarmış ve kaçmıştır. Çıkan söylentilere göre kaçmayı başaran bu şahıs, tutanların müsamahasından yararlanarak olay yerinden ayrılmıştır. Ancak daha sonra olay, karakol polislerinin gayretiyle, ilimiz E. K. İşletmesi Merkez atölyesinde çalışan Ömer Aydemir isimli işçinin üzerine atılmıştır. Adı geçen işçi, gazetemize sık sık gelen, işçi sınıfının sosyalist mücadelesine inanmış bir işçidir. Olay saatlerinde iki arkadaşımızla birlikte gazete bürosunda bulunmaktadır. Ancak gece yarısı yatakhaneye giden arkadaşımız, polisler tarafından karakola sevkedilmiştir. Her ne kadar olayla ilgisi olmadığını, olayın cereyan ettiği saatlerde iki arkadaşıyla birlikte İşçi Davası gazetesi bürosunda bulunduğunu söylemişse de kendisini dinletememiştir. Ve kendisine sabaha kadar dayak atılmış, çeşitli işkenceler uygulanmıştır. Ayrıca yaralamaktan karakola gelen arkadaşımıza siyasi polis tarafından siyasi sorgu yapılmıştır. Gazeteye niçin gittiği, hangi kitapları niçin okuduğu sorulmuştur. Gerçek suçluyu yakalıyamayan veya yakalamak istemeyenler yalan beyanlarıyla arkadaşımızı suçlu duruma düşürmüşlerdir. Savcılık, sanığın kanuni hakkı olan «savunma hakkını» dikkate almıyarak, tutuklama talebinde bulunmuş ve mahkemece arkadaşımızın tutuklanmasına karar verilmiştir.

Bu tertibin iki amacı vardır: Birincisi, meydana gelen olay sebebiyle, sahte bir suçlu yaratmak ve olayın sorumluluğundan kurtulmak. İkincisi ise, bilinçli işçileri bu tür oyunlarla yıldırmak, kendisini ve yakınlarını saf dışı etmektir.

Polisin bu yeni biçimdeki oyun ve tertiplerine karşı bütün işçi sınıfı sosyalistlerinin ve aydınların uyanık olması gerektiği ortaya çıkmıştır.

Gazetemiz, okuyucularından biri olan işçi arkadaşımıza karşı tertiplenen bu oyunu şiddetle kınamaktadır.

Karakolda dövülen Ömer Aydemir'e, hükümet doktoru tarafından yaraların ve morlukların 15 günde iyileşeceğine dair rapor verilmiştir. Aydemir'in avukatları bu suçun failleri hakkında gerekli kanuni müracaatları yapacaklarını açıklamışlardır.

Erdemir işçisine sendika seçme hakkı tanınacak mı?

Ereğli Demir Çelik işçilerinin 6. cı sözleşme dönemi 18 nisan 1975 de başlıyor. Ancak, işçiler adına sözleşme masasına oturacak sendika «Resmen» belli değil. Sözleşme yapmak için iddialı olan iki sendika var. Bunlardan birisi DİSK'e bağlı Maden - İş Sendikası, öteki Türk - İş'e bağlı Çelik - İş Sendikası. Her iki sendikanın üye kayıt fişlerini inceleyen Zonguldak Bölge Çalışma Müdürlüğü bir neticeye varamadığını bildirdi. Bu durumda yetkili sendikanın hangisi olduğu iş mahkemesi tarafından tesbit edilecektir. İş mahkemesinin de referandum yoluna başvurması bekleniyor. Referandum henüz yasalaşmış değil ama, işçi sınıfı ekonomik mücadelesinin gelişimi içinde bu hakkı fiilen kazanmış durumda.

Erdemir işçileri bundan önceki direnişlerinden birinde görülüyor.

GEÇMİŞ DÖNEMLERDE ERDEMİR

Ereğli Demir Çelik işçilerinin bundan önceki dönemde yaptıkları mücadeleye bir göz atarsak şu noktaları görürüz :

★ Ereğli Demir Çelikte bundan önce yapılan 5 sözleşmenin üçünü (birinci, dördüncü, beşinci) DİSK'e bağlı Maden - İş Sendikası, ikisini ise (ikinci, üçüncü) Türk - İş'e bağlı Metal - İş Sendikası imzalamıştır.

★ Ereğli Demir Çelik işçilerinin sendika seçme konusundaki tavrı bundan önce hep DİSK'in yanında olmuştur. Türk - İş'e bağlı sendikanın sözleşme yapabilmesi o dönemdeki AP iktidarının baskısı ve sarı sendikacıların hileleri ile mümkün olmuştur. İkinci dönemde Türk - İş'e bağlı sendikanın sahte kayıt gösterdiği sonradan Yargıtay kararı ile ispat edilmiş ancak iş işten geçmiştir.

★ Ereğli Demir Çelik işçileri dördüncü dönem sözleşmesini DİSK çatısı altında yapma hakkını çok zorlu bir mücadele ile kazanmışlardır. İşçiler geceli gündüzlü bir çalışma sonunda İŞVEREN - SARI SENDİKA - SİYASİ İKTİDAR üçlüsünün baskılarına göğüs germişlerdir. Bu arada işçiler istifa ettikleri halde kendilerinden aidat kesen sarı sendikayı protesto etmek üzere 10 Şubat 1971 de topluca üretimi durdurmuşlar ve işvereni kendi eliyle referandum yapmaya zorlamışlardır. Böylece işçiler Maden - İş Sendikası çatısı altında toplanma hakkını söke söke kazanmışlardır.

★ Ereğli Demir Çelik işçilerinin bundan önce yaptıkları bütün sözleşmeler Türkiye ölçülerine göre başarılı sözleşmelerdir. İşçilerin DİSK çatısı altında yaptıkları sözleşmeler daha başarılı olmakla birlikte işçiler Türk - İş çatısı altında da sarı sendikacıları etkisiz bırakarak işverenden maddi tavizler koparmışlardır. Bu arada üçüncü dönemde (1969) Türk - İş çatısı altında büyük bir mücadele vererek üç defa greve gitmişlerdir.

★ Ereğli Demir Çelik işçileri bütün dönemlerde işverene karşı hep birlikte mücadele etmişlerdir. İşverene karşı kenetlenmenin zorunlu olduğunu kavrayan işçiler sözleşme öncesi ayrılıklarını bir kenara bırakabilmiştir.

★ Ereğli Demir Çelik Fabrikalarının «AYŞE» adlı yüksek fırını devamlı olarak işçilere karşı bir koz olarak kullanılmak istenmiştir. 1969 ve 1973 grevlerinde işveren «Yüksek fırın söndü sönecek» şeklinde yaygara koparıp işçiler aleyhinde kamu oyu yaratmak istemiştir. 1971'in baskıcı ortamında ise AYŞE hakkında hayali bir sabotaj hikâyesi uydurularak işçilere gözdağı verilmek istenmiştir. Olaydan bir gün sonra yüksek fırının teknik arıza sonunda patladığını bizzat işveren yazılı olarak açıkladığı anda birçok işçi sıkıyönetim tarafından tutuklanmış ve bir kısım işçi de işinden atılmıştır.

★ Ereğli Demir Çelik işçilerinin haklarını almak için yaptıkları mücadele sermaye partileri tarafından kendi çıkarları yönünde istismar edilmek istenmiştir. Muhalefette olan partiler, işçilerin mücadelesini iktidar partisini yıpratmak için bir fırsat olarak görmüşlerdir. İktidarda olan partiler ise işçilerin kazandıkları hakları kendileri için bir reklâm vesilesi olarak görmüşlerdir.

★ Türkiye işçi sınıfı hareketinde Ereğli Demir Çelik işçilerinin önemli bir yeri vardır. Son dönemde işçilerin çok ağır şartlar da büyük bir disiplin içinde uyguladıkları 77 günlük grev başarılı bir örnek teşkil etmiştir. İnatçı ve sabırlı bir şekilde mücadelelerini devam ettiren Erdemir işçileri artık hem işverenlere karşı hem de sendika yöneticilerine karşı ağırlıklarını kabul ettirmiş durumdadır.

ERDEMİR'DE BUGÜNKÜ DURUM

Yeni ve zorlu bir mücadele döneminin başladığı bu günlerde Erdemir işçilerini büyük güçlükler beklemektedir. İşçiler bu dönemde karşılarına çıkacak olan engelleri yenmek için hazırlıklı olmalıdır.

Sarı sendikacılara karşı : Sarı sendikacılar önceki dönemlerde sahte kayıt konusunda hayli sabıka kazanmıştır. Sarı sendikanın fabrikada çalışan işçilerin toplamından daha fazla üye kayıt fişi gösterdiği zamanlar bile olmuştur. Bugün de aynı şekilde Çelik - İş Sendikası hak iddia etmektedir. Bu oyunun bozulması için mutlaka referandum yapılmalıdır. Referandum işçilerin sendika seçme hakkını özgür olarak belirtebilmeleri için «gizli oy - açık sayım» usülü ile yapılmalıdır.

İşverenlere karşı : İşveren toplu sözleşme mücadelesi sırasında işçilerin mücadele gücünü kırmak için her türlü oyunu deneyecektir. Ayrıca işveren bu konuda öteki işverenlerle ortak bir çalışmaya da girecektir. Buna karşılık işçiler de sıkı bir dayanışma içine girmelidir. İşverenlere karşı mücadele verebilmek için bütün işçilerin birliğinin sağlanması için çaba gösterilmelidir.

Sermaye Partilerine karşı : İşçilerin ekmek kavgasını sermaye partileri kendi kirli çıkarları yönünde kullanmaya çalışacaktır. İşçiler bu konuda çok dikkatli olmalıdır. Görünüşteki bazı farklara rağmen bütün sermaye partilerinin özünün aynı olduğu unutulmamalıdır. İşçi sınıfının sömürü ve baskıdan kurtuluşunun ancak kapitâlist sistemin sona ermesiyle mümkün olabileceği iyice bilinmelidir.

Bugün bulundukları ileri noktaya bileklerinin hakkıyla ulaşan Ereğli Demir Çelik işçileri bundan sonra da önüne çıkacak engelleri aşabilecek güçtedir.

Baksan işvereni grev kırmak için yeni yollar deniyor

Bartın Baksan işyerinde Selüloz - İş Sendikasının başlattığı grev, bir aya yakın bir süredir başarıyla devam etmektedir. Bölgedeki diğer sendikalar (Zonguldak Maden İşçileri Sendikası hariç) tarafından da grevin desteklenmesi Baksan işçilerine güç vermektedir. İşçilerin bu dayanışmasını gören işveren, sonunda işçilerin isteklerini kabul etmek zorunda kalacağını anlamaktadır. Bunun için grevi kırmak için çeşitli yollar denemektedir.

Öğrendiğimize göre işveren, stok olarak fabrikada bulunan bir miktar torba kâğıdını dışarıya çıkarmak istemiştir. İşçiler haklı olarak buna müsaade etmemişlerdir. Bunun üzerine Çimento fabrikalarından gelen kamyonlar boş olarak geri dönmüşlerdir.

Siparişleri karşılayamayan işveren sıkışmış durumdadır. Stok mallarla siparişleri karşılayıp biraz ferahlamak istemektedir. İşçiler grev sırasında fabrikadan dışarıya mal çıkarılamayacağını bilmekte ve ona göre hareket etmektedirler. Bu durum karşısında işveren, mahkemeye başvurarak stok malları dışarı çıkarma müsaadesi istemiştir.

Grev sırasında stok malların dışarı çıkarılması grevin mahiyetiyle bağdaşmaz. Bu bakımdan işveren bu yolla da bir netice alamayacaktır. Başarı Baksan işçilerinin olacaktır.

GAZETENE ABONE OL

İŞÇİ DAVASI / Zonguldak işçilerinin haftalık ekonomi ve politika gazetesi / Sahibi : Yıldırım Eryılmaz / Sorumlu Müdür : Kemal Kuşhan / Yönetim Yeri: Nizam Cad. Birlik İş Hanı Kat: 3, No: 311 ZONGULDAK / Yazışma adresi : P.K. 68 — Zonguldak. Tel: 3886 Abone : Altı aylık 25 lira, yıllık 50 liradır. / Dizgi ve Tertip : Başaran Matbaası / Baskı : Arzu Matbaası / Baskı tarihi: 16.4.75

DÜZELTME

Geçen sayımızdaki «Güney Vietnamlılar kendi askerlerinden kaçıyor» başlıklı yazının, üçüncü alt başlığı yanlış çıkmıştır. Cümlenin doğrusu şudur: «Biz, kurtuluş kuvvetlerinin askerlerinden değil, gözü dönmüş kendi askerlerimizin katliamından korktuğumuz için ülkemizden kaçtık.» Düzeltir, özür dileriz.